

Discurs de les famílies dels alumnes de 2n de batxillerat

COMIAT 24 de maig de 2019

Estimades filles, estimats fills,

Quan fa uns dies se'ns va proposar en representació de les mares i els pares, adreçar-vos unes paraules aquest dia de celebració, el fet va ser per a nosaltres motiu d'orgull i alhora de responsabilitat.

Havia de ser un escrit que recollís un sentiment important, tan important com és l'immens amor envers vosaltres. Calia que fos un text vivencial, de com els pares i les mares hem viscut aquesta etapa de la vostra vida.

És per això que ara, amb aquestes paraules, intentarem transmetre com hem viscut nosaltres l'etapa que es clausura amb aquesta celebració, i com n'estem d'orgullosos de tots vosaltres.

No pretenem erigir-nos en portaveus, perquè l'"ofici" entre cometes de ser pares és únic, personal i intransferible, però si amb algun sentiment o alguna idea, aquest auditori se sent identificat, ja ens donem per satisfetes.

Setembre de 2013... o 2014... o 2015... o 2016 o 2017, tant se val!!

Us en recordeu del primer dia d'escola?

Pels que començàveu 1r, començava l'escola "dels grans". Havíeu vingut uns mesos abans per conèixer les aules, els patis... per familiaritzar-vos abans que arribés el setembre. Il·lusionats perquè ja éreu grans (aniríeu a l'escola dels grans!!) però alhora inquiets perquè la porta que s'obria arribava plena d'interrogants.

Els mateixos interrogants que els que van arribar a 2n, o a 3r, o a 4r, o a 1r... perquè aquests interrogants són universals, tots ens els hem fet:

Com serà? Tindrè amics? Serà difícil?...

I aquí, nosaltres, les famílies, les mares, els pares, vam començar a descabdellar un fil primet, gairebé invisible, que us mantenia a prop però que alhora començava a estirar-se.

- No t'amoïnis!
- Tot anirà bé!
- Passa't-ho bé!
- Vols que t'acompanyi?

I carrer endavant us veiem marxar. Contents perquè l'última pregunta havia estat en to burleta, totalment retòrica. Ja coneixíem la resposta i podeu tenir la seguretat que ja sabíem que podíem confiar.

I amb els anys i amb els cursos el fil invisible de la nostra confiança es va anar fent més llarg. I hem vist passar davant nostre murals, berenars a la cuina, gravació de vídeos, preses falses, riures i plors; nervis i disconformitats... el fil s'anava allargant.

I nosaltres observant i vivint el que fèieu. A vegades aconsellant, a vegades suggerint, a vegades relativitzant:

- Tranquil!
- No t'amoïnis!
- Ho faràs bé!
- Tot s'arreglarà!
- No us enfadeu!

Reconeixent en les vostres situacions, encara que amb alguns anys de diferència, sentiments i moments ja viscuts.

I ara ens trobem aquí. A punt d'allargar una mica més aquest fil invisible però ferm.

Maig del 2019.

Vau seure en aquestes cadires alguns com a nens, uns altres més grans. I ara, els caps plens d'idees, conviccions, interrogants, il·lusions, alguns nervis, impaciència,... perquè potser el fantasma del desconegut torna a aparèixer com aquell primer dia que va trepitjar l'escola per primera vegada.

I nosaltres, ara, us tornem a dir:

- Tranquils, tot anirà bé!

Perquè tenim la confiança que ens han donat els anys.

I us coneixem.

I sabem que podeu aconseguir tot el que us proposeu.

I que tot té solució.

És per això que us encoratgem a lluitar pel que desitgeu.

Contemplem amb una mica d'enveja sana aquest temps que està per arribar: Cicles superiors, la universitat, el món laboral... Se us obre un món de possibilitats, amb l'única responsabilitat d'aprendre, créixer i gaudir.

Trieu amb llibertat, GAUDIU, perquè els temps que han de venir seran els millors.

Endavant, sempre endavant amb la confiança dipositada en tots vosaltres i només amb un prec:

Sigueu lliures, dignes i feliços!!!

Moltes gràcies